

der ikke fra min Side kan være Noget at bemærke derimod. Jeg skal tillade mig at udtale, at jeg ved Ordet „Arvinger“ i § 11 har forstaaet, at der derunder maatte være indbefattet ogsaa testamenrariske Arvinger. Hvis denne Opfattelse er rigtig, er det forekommet mig, at de Bestemmelser, der af Udvalget ere foreslaaede indsatte i den nye § 4, ikke havde været ligesom nødvendige. Smidlertid kan jeg ikke have Noget imod dette Endringsforslag at indvende. Det, som, efter hvad jeg troer, har været Forordningens bestemte Hensigt, er at sikre Bortforpagtning paa 50 Aar, saaledes, at det paagjældende fæsteligste Sted ikke kan vende tilbage til vedkommende Jorddrot til anden Disposition førend efter Udlobet af de 50 Aar, det maatte da være i det enkelte Tilfælde, at Forpagteren ikke havde efterladt sig nogen som helst Arving; thi at i dette Tilfælde Staten skulde kunne træde til og disponere over Resten af Forpagtningstiden, forekommer mig hverken rigtigt eller hensigtsmæssigt. — Der er under Nr. 4 foreslaaet en ny § 7, hvori det hedder: „De om Fæstebrevs Thinglæsning, deres Indførelse i Fæsteprotocollerne og disses Gfiersyn gjældende Bestemmelser skulle og være anvendelige paa de i Forordningen af 15de Juni 1792 § 11 og nærværende Lov indgaaede Forpagtningcontracter“. Jeg troer, at denne Bestemmelse er overflødig; jeg troer, at efter den bestaaende Fæstelovgivning er det de Autoritetens Pligt, som skulle paasee Fæstelovgivningens Overholdelse, at de ogsaa føre nøie Indseende med alle Brugscontracter paa 50 Aar. Naar Fæsteprotocollerne indsendes til Amtene til Gfiersyn, vil det ikke være tilstrækkeligt, at man ved et eller andet Matriculnummer anfører, at den Gaard er bortforpagtet paa 50 Aar; Forpagtningcontracten maa ligesaa fuldt være indført i Fæsteprotocollen som Fæstecontracten, og naar det er Tilfældet, maa jo vedkommende Amtmand paasee, at der dertil ikke er indført Bestemmelser, som ere stridende mod Lovgivningen. Jeg troer ogsaa med Hensyn til Thinglæsningen, at der ikke kan være Tvivl om, at da det er Fæstegods, der handles om, maa Forpagtningcontracten thinglæses. Smidlertid gjør det jo ingen Skade, at denne Paragraph kommer ind-

i Loven, og jeg skal saaledes heller ikke have Noget derimod at indvende. — Der er i § 8 foreslaaet, at enhver mod Bestemmelsen i § 2 betinget Betaling skal være at betragte som ikke betinget, medens der i Lovforslagets § 2 staaer: „Ved Bortforpagtning paa 50 eller flere Aar af en Gaard, der er Fæstetvang undergivet, maa Jorddroten herefter ikke modtage eller betinge sig af Forpagteren anden Betaling eller Ydelse som Vederlag for Brugen“ osv. Det forekommer mig, at naar der er brugt disse Udtryk i § 2, havde det ogsaa været rigtigt at benytte de samme i den foreslaaede § 8, saaledes at der kom til at staae: „Enhver mod Bestemmelsen i § 2 modtagen eller betinget Betaling er derfor at betragte som ikke betinget.“ Det maa ganske vist forandres, thi det, at man ikke medtager Udtrykket „modtagen“, kunde forstaaes, som om der i det Tilfælde, at Betalingen allerede var modtagen, ikke var nogen Straffebestemmelse derfor. Den Bestemmelse, der længer nede er tilføjet: „Er det ulovlig betingede Beløb allerede betalt, har den, der har ydet Betalingen, Ret til at kræve det tilbage“, forekommer mig slet ikke at være nødvendig; thi den Ret maa jo tilkomme Enhver, synes jeg (Ordføreren: Nei!). — Der vil jo ved Vedtagelsen af de foreslaaede Endringer foregaae en ikke ringe Forandring i Lovforslaget. Jeg skal tillade mig at henstille til Udvalgets nærmere Overveelse, om der da ikke ogsaa kunde være Anledning til at foretage en Forandring i Regjeringsforslagets § 4: „Den i Forordningen af 9de Februar 1820 § 2 foreskrevne Bøde for det der omhandlede Forhold forhøies til 50 Rd. for hver Tønde Hartkorn, hvoraf Gaarden bestaaer“. Denne Straffebestemmelse staaer jo i Forbindelse med Bestemmelsen i § 3, som siger: „Tilfidsættelse af de i denne Lov indeholdte Bestemmelser medfører, at den paagjældende Gaard ikke ansees som lovlig bortforpagtet“, hvorefter der altsaa indtræder den samme Straf som for andre Overtrædelser af Fæstelovgivningen. Man har derefter foreslaaet Bøden forhøiet fra 20 til 50 Rd., ved Siden af, at Contracten som Følge af Bestemmelsen i § 3 vilde blive ugyldig. Dette vil nu derimod ikke blive Tilfældet, naar Lovforslaget bliver